

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 1

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009 (tram. 200-00049/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost sobre el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009.

Iniciarem el debat amb el posicionament de[#] la defensa de les esmenes reservades per ordre de major a menor. Té la paraula per a la defensa de les esmenes del grup parlamentari de Convergència i Unió l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Consellers, senyors i senyors diputats, arribem al final del debat pressupostari, un pressupost que, des del nostre punt de vista, és el pitjor pressupost que arriba, a més a més en el pitjor moment: un moment de profunda crisi econòmica, amb greus conseqüències socials. I dic que és el pitjor pressupost per quatre grans motius. Un primer, per la inconsistència dels números que ens presenten. Un segon, pel cúmul d'enganys en molts ordres que aquests números posen en evidència. Un tercer, perquè en cap cas s'hi preveuen mesures amb majúscules per donar resposta pel que fa a la crisi econòmica ni tampoc pel que fa a les conseqüències socials de la mateixa. I un quart, perquè reflecteixen una política inversora erràtica, ineficaç i que descaradament aposta pel desequilibri territorial del nostre país.

Per això hem presentat més de mil vuit-centes esmenes, que mantenim vives fins al darrer tràmit. I ho fem perquè, tot i que ens n'han acceptat vuit, d'esmenes, i n'hem transaccionat cinc més, algunes importants, per res això varia l'orientació d'aquests pressupostos.

Dit això, voldria desgranar els motius que els deia que aquests són els pitjors pressupostos per al pitjor moment.

Pel que fa a la inconsistència dels números, diuen que el paper ho resisteix tot, però aquest cop vostès n'han fet un abús que crec que ni el paper ho resisteix. Algunes dades que ho demostren, i deixo que vostès mateixos ho jutgin. En un moment de greu crisi econòmica i de durada imprevisible, per ser molt diferent a les anteriors i que està afectant justament a tots els sectors econòmics del país, vostès van i preveuen en aquest pressupost que els ingressos via IRPF creixeran un 23 per cent, quan en el millor any de bonança econòmica no van passar d'un 16 per cent d'increment. L'estat, per enguany, no preveu més d'un 9 per cent, però vostès, un 23 per cent. O també preveuen que ingressaran més de 500 milions d'euros d'un impost, el de patrimoni, que ja no existirà, com no existeix en els pressupostos de l'estat, previsió de compensació. O també preveuen que, tot i la crisi, i tota una previsió seva de 55.000 aturats més el proper any, ara ens diuen a les seves memòries que hi haurà menys persones possibles beneficiàries de les diferents prestacions socials. I podríem seguir amb un dèficit previst gens creïble, o amb la manca de precisió en les transferències corrents a l'alça, etcètera.

O sigui, en resum: el 2009, amb més crisi, més gent a l'atur, més recaptació de la renda, més recaptació d'impostos inexistents, menys dèficit i menys beneficiaris de prestacions socials. Increïble! I, és clar, si parteixen d'això, anem apanyats! I això, per ell sol, ja ho desvirtua tot.

Segon motiu que els deia: pel cúmul d'enganys que en molts ordres presenten aquests números i posen en evidència. Enganys per triar i per remenar, fins al punt de fer bona aquella frase que el tripartit, políticament –políticament–, menteix més que parla.

El primer engany: el discurs general que vostès venen d'aquests pressupostos, allò de pressupostos socials, austers i amb un gran esforç inversor. Diuen que són uns pressupostos socials; doncs quina barra, si em permeten! Ja que aquests són uns pressupostos que en el terreny social reculen, i molt més del que ja reculaven els anteriors. L'evolució del pes de les partides socials ha passat del 55 per cent l'any

2003, que els agrada tant referir-s'hi, al 51,6 per cent el 2009. Aquesta és la realitat que vostès amaguen. Pressupostos socials, aquests? De què? Si no hi ha cap increment per ajut a les famílies de 0 a 3 anys, amb fills de 0 a 3 anys; si dues terceres parts dels beneficiaris de la llei de la dependència en quedaran fora; si el programa d'atenció a gent gran amb dependència disminueix un 23 per cent; si la inversió en centres de dia i residències disminueix un 25 per cent; si sols s'incrementa un euro el complement de viduitat, un euro!; i si a més a més la persona vídua se'n va a viure amb la família, perd tot el complement de la pensió. Quina mesura més social i més humana! Pressupostos socials? Si les prestacions per manteniment de la llar baixen de 29 a 20 milions d'euros; si les prestacions per les pensions no contributives baixen de 52 a 43 milions; si el total d'ajuts previstos a la llei de prestacions socials passen de 108 a 92 milions; si el nombre de treballadors subvencionables en centres especials de treball baixen; si redueixen un 10 per cent les beques i els ajuts a l'estudi; si els programes destinats a barris i nuclis antics els redueixen un 37 per cent; si baixa el pes de la sanitat en el conjunt del pressupost; etcètera. I encara tenen el valor de dir que són uns pressupostos socials? Quina fal·làcia i quina mentida!

I és que aquesta és la gran farsa del tripartit: que pel fet de dir-se i anar-se repetint que són d'esquerres s'arriben a creure que això els ha d'immunitzar i això els ha de perdonar i disculpar de tots els enganys, de tots els incompliments i de tota la seva incompetència en la gestió de les polítiques socials. I la realitat i els fets demostren cada vegada més que vostès només es mouen en l'estètica dels guanys socials, valent-se, això sí, de la sensibilitat i de la problemàtica de molta gent. Els acaba preocupant molt poc que aquests arribin de manera efectiva a la gent. Quan un dret és al paper, el paper oficial ja es dona per satisfet. Però els drets i els guanys socials són tals quan, a més d'estar al paper, estan al carrer, quan la gent els percep i els gaudeix. O si no, què els ha passat amb la llei de la dependència, que és l'exemple més recent i paradigmàtic? Que van dedicar més esforços i més energies a l'estètica i a la proclama que no pas a la seva efectivitat. I ara, davant el clamor popular de la magnitud de l'incompliment, tot són excuses de mal pagador, i tots donen la culpa al del costat.

Si de fet s'avança en alguna cosa en aquests pressupostos amb quelcom tangible, és que s'hi preveurà que les persones que ara ja cobren una prestació en base a la llei de prestacions socials de caràcter econòmic, cobraran un 5 per cent més. I això és gràcies al seu pressupost tan social que defensen? No, això és gràcies a la possibilitat de transaccionar una esmena de Convergència i Unió.

Pressupostos austers, aquests? Austers, de què? Si d'un total de 37 milions, sols són capaços de retallar 45 per despesa prescindible. 45 de 37.000 milions! Un 0,12 per cent! Aquest és el seu esforç d'austeritat? Si aquest any, per primer cop, de cada 100 euros, 25 seran per pagar sous; si no paren de contractar gent i personal de confiança, d'engreixar la màquina administrativa i la despesa prescindible; si hi ha organismes que jo no hi caben! Si hi ha organismes que ja no hi caben. I no parlem aquí ni de metges, ni de policies, ni de mestres, sinó que parlem aquí d'amics, coneguts i saludats, d'això parlem. Parlem de milers d'euros que vostès paguen amb gran facilitat, tots aquests estudis que serien del tot prescindibles. Estem parlant de tot això. Cap mena d'austeritat, res d'estreñer el cinturó, sinó tot el contrari.

Engany també respecte als seus pactes i compromisos, signats i aprovats. Lliga amb el que he dit abans: aproven resolucions o signen compromisos amb diferents col·lectius i després se n'obliden. Exemples? Els que vulguin. On era la concreció pressupostària de les accions compromeses dins el pla d'actuació del transport de mercaderies per carretera, que vostès van aprovar? No hi era. Ara hi serà. Per vostès? No, hi serà gràcies a l'esmena de Convergència i Unió que han anunciat que aprovarien. I ara l'han de complir. On està reflectit el compromís acordat aquí i amb els agents socials per tal que l'indicador de la renda de suficiència de Catalunya, que afecta les pensions de les persones més necessitades, creixi per sobre la inflació catalana? No hi és. On és la creació del fons d'acció territorial d'educació creada per llei? No hi és, tampoc. On són les partides compromeses per a l'annualitat 2009 en el pacte nacional d'educació? No hi són, tampoc. I els compromisos d'increments quantificats anualment per crear places de guarderia? Tampoc hi són. I aquí obro un parèntesi: sort de l'esmena de Convergència i Unió, que sembla ser que serà aprovada i transaccionada, per tal d'evitar una major reculada i col·lapse en aquest àmbit. I els compromisos pressupostaris aprovats pel pla director de la cooperació

catalana? Tampoc hi són. I els compromisos amb les persones del consorci de normalització lingüística? Tampoc hi són. I el compromís adoptat en seu parlamentària referit a l'atenció a les persones amb fibromiàlgia i fatiga crònica? Tampoc hi són. Tot això, a part d'un engany, suposa un menyspreu a aquesta institució, i a molts col·lectius i a molta gent d'aquest país.

I, finalment, un engany en els seus múltiples anuncis. Això, tot i no ser una novetat en vostès, també cal dir-ho i denunciar-ho una vegada més. Quantes escoles, centres d'atenció primària, depuradores, diferents tipus d'equipament han anat promentent a alcaldes i a alcaldesses, a associacions de pares i mares, per a aquest any 2007? Moltes de les quals ja les havien promeses el 2007, el 2008, i ara ho tornen a fer pel 2009. I que en aquest pressupost la previsió pressupostària torna a ser zero, que vol dir que no es podrà fer. Per desenes i desenes els podria citar exemples, i vostès ho saben.

I no dedico ni un segon a un altre tipus d'engany, i em refereixo als seus compromisos de l'acord de govern, el tema dels audiòfons, de la gratuïtat dels llibres escolars, etcètera, perquè, clar, preveure el compliment d'això en aquest context d'engany poliedrics sobrepassaria els límits permesos d'ingenuïtat.

I, és clar, amb tot això, amb tant cúmul d'engany, d'incompliments i de mentides, sorprèn que vostès encara es gastin els diners per mirar d'esbrinar com és que hi ha tanta desafecció per la política. És inaudit! Si només s'haurien de mirar i analitzar la seva manera de fer política per entendre algunes coses.

El tercer motiu que deia és perquè en cap cas s'hi preveuen mesures amb majúscules per donar resposta pel que fa a la crisi econòmica, i tampoc a les conseqüències socials de la mateixa. Ja m'he referit abans, amb dades, que la primera mesura que pren qualsevol en temps de crisi, que és estrènyer-se el cinturó, això no fa pel tripartit, sinó tot el contrari. Nosaltres, en el debat a la totalitat li vam oferir un seguit de propostes molt concretes, molt detallades, per fer front a la situació actual, per utilitzar el marge de maniobra que té el govern, que és molt més del que volen fer creure. Un d'ells, aquest pressupost. I res de res.

Aquests pressupostos certifiquen l'anar fent del govern. O el govern del no decidir. Com si no hi hagués crisi, o com si anés per ells. Seguint les mateixes dinàmiques, plantejaments, reflexions que en època de bonança. Cap mesura potent de veritat, ni en la direcció d'augmentar l'activitat productiva de les empreses, ni per fer front de veritat al pitjor efecte de tota crisi, que és l'atur. Més del mateix, que si a més a més hi sumem la incapacitat de gestió demostrada en aquests àmbits, la cosa és doblement preocupant. Ho dic per allò dels fets i no les paraules. A dos mesos d'acabar aquest any, segons dades del departament d'Economia, veiem com el pressupost previst per a cada àmbit i programa, en indústria només s'havien gastat el 21 per cent, a dos mesos d'acabar l'any; en desenvolupament empresarial, sols el 40 per cent; en energia, sols el 33,2 per cent; en habitatge, el 40 per cent; en foment de l'educació, sols el ...

Fitxer 2

I pel que fa al servei d'Ocupació de Catalunya, sols el 41 per cent. És a dir, els programes i àmbits on l'economia certifica major incapacitat de gestió són justament els majors vinculats a l'ocupació i al foment dels sectors productius, és a dir, els més estratègics i decisius en un moment com l'actual. Per això és doblement preocupant, tant pels pocs recursos destinats, com la incapacitat de gestió dels mateixos.

Per això ara tot són presses i improvisacions i per això ara, per exemple, en un any com el que vindrà, en el qual caldria una actuació molt eficaç, molt contundent davant l'increment de l'atur i en el qual necessitaríem que el Servei d'Ocupació de Catalunya estigués a ple rendiment, ara vostès dedicaran el 2009 a fer una suposada posada a punt a aquest servei, ja que la situació actual aflora molt més tots els dèficits que hem anat anunciant de fa temps.

En la mateixa línia d'anar fent, sumat als incompliments sense cap ambició ni cap mesura potent, podríem parlar del tracte d'aquests pressupostos cap a uns sectors als quals la paraula «crisi» no els ve de nou i que justament ara requeririen major atenció. I em refereixo tant a la pagesia, com a la ramaderia, com al sector de la pesca, que se les veuen i se les desitgen, no ara, sinó de temps, per tirar endavant i no plegar

l'activitat. Cap mesura potent, cap mesura nova per a la nova situació de crisi que també, i a més a més, han d'afrontar.

Conseller, recuperi aquell document que li vam fer a mans amb setze mesures concretes per fer front a la crisi; no es fixi ni s'obsessioni tant pel qui ho presenta, sinó en el que es proposa. I allò són mesures noves per fer front a fenòmens nous, factibles, possibles, per ajudar a recuperar l'activitat productiva de la nostra economia, de les nostres empreses, que, en definitiva, són les que creen llocs de treball o els mantenen, enviant un missatge molt clar que s'utilitzen tots instruments possibles per fer front a la crisi. Mesures també destinades per fer front a les conseqüències socials d'aquesta crisi. No es mogui en el sectarisme de menysprear-les sols pel fet de qui les ha presentat. Vostè sap que no proposem cap bestiesa, vostè coneix perfectament, perquè ho ha dit públicament, la credibilitat i responsabilitat de Convergència i Unió en matèria de reformes per activar l'economia. No hi ha hagut ni una sola trucada per parlar de les setze mesures proposades. Per això avui encara les mantenim vives com a esmenes.

I finalment, el quart motiu de rebuig d'aquests pressupostos és perquè reflecteixen una política inversora erràtica, ineficaç i que consolida i aposta de manera rotunda i definitiva pel desequilibri territorial del nostre país.

Vostès diuen que aquests són uns pressupostos que prioritzen l'esforç inversor, si ens quedéssim amb una xifra final i prou, algú podria pensar que és cert. Però justament aquest és l'àmbit on la mala gestió del tripartit és més evident i on entre el que es diu que es farà, el que es fa i el com es fa res és com semblava que hauria de ser i res coincideix.

A l'increment de la xifra total d'inversió d'enguany hi ajuda no una especial sensibilitat i aposta estratègica, sinó que hi ajuda tant la seva incapacitat com la seva manera maldestre de gestionar l'obra pública i les infraestructures. Quants i quants exemples hi ha: des de la línia 9 del metro, amb una desviació de les seves previsions de més de 3.500 milions, fins el cost final d'aquelles inversions *interruptus* de la sequera o fins l'esfondrament del moll Prat al port. I, és clar, tot això va sumant a la inversió feta, però no deu ser suposo un tema estratègic, vull pensar.

O també l'experiència ens diu que si es fa un cribatge a les actuacions previstes entre les que ja són un clàssic als pressupostos, que hi surten però que no es fan, i les noves, a saber si es faran, el diferencial és molt gran. Moltes es van repetint diversos anys, sempre compten i sempre sumen, però no es fan.

A la meua comarca hi ha una inversió que fa quatre anys que surt al pressupost i encara està per començar; a l'Alt Penedès de trenta-set inversions contemplades enguany sols vuit són noves; a l'alt Empordà més de la meitat ja hi sortien l'any anterior. I no parlem de plurianualitats, estem parlant d'inversions noves de trinca que es preveuen, s'anuncien i no es fan. Tots els diputats podrien posar algun exemple a la seva respectiva comarca.

Per tant, aquest esforç inversor, aquest gran esforç inversor anunciat és una manera molt original però políticament molt perversa de donar la volta, en realitat, a una incapacitat en la gestió de l'obra pública.

Dit això, el que veiem que no té aturador és la seva concepció metropolitana i barcelonina del país. La tendència d'invertir-ho tot a l'àrea metropolitana cada cop és més exagerada. Els números parlen per ells mateixos i els números són faves comptades: de cada cent euros en inversió a Catalunya seixanta-set són per a l'àmbit metropolità. El 2003, en el qual tant els agrada fixar-se, no arribava al 49 per cent. Vostès el 2009 ja ho situen prop del 70 per cent. Sí, 70 per cent per a la metròpolis, 30 per cent a repartir pel país.

Aquest és el seu concepte de l'equilibri territorial. Això és el resultat d'una evolució, no d'un any excepcional, una evolució que any rere any s'està accentuant desacomplexadament. Pel tripartit hi ha una Catalunya a la qual cal invertir per norma, que és la Catalunya ciutat, la barcelonina, i llavors hi ha la Catalunya postal o la de cap de setmana, que s'anirà fent el que es pugui al gust del tripartit i no en funció de les necessitats de la gent dels diferents territoris. No és un tema de matís; és un tema de concepte metropolità i de visió del país.

Les dades són molt reveladores, moltes comarques de Catalunya, moltes, i no per una excepcionalitat, rebran encara l'any 2009 menys diners en inversió que el que ja rebien el 2003. Passats sis anys i havent-hi més del doble de recursos. Les

comarques clarament castigades són l'Alt Empordà, l'Alt Penedès, el Bages, el Baix Camp, el Baix Ebre, el Baix Penedès, el Berguedà, la Conca de Barberà, el Gironès, el Pallars Jussà, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Ripollès, la Segarra, el Solsonès, el Tarragonès, la Terra Alta i el Vallès Oriental. I el mateix passa amb la Val d'Aran. I els àmbits territorials més castigats clarament són el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre, les comarques gironines i les comarques centrals de Catalunya.

Facin un estudi sobre la desinversió acumulada en aquests territoris i en aquestes comarques al llarg d'aquests sis anys i si tenen un mínim de sensibilitat per una visió de conjunt de país, quedaran esfereïts. I, és clar, ajuda no ajuda per res a l'equilibri territorial ni a la cohesió del país, al contrari. I per això un pressupost que fa aquesta aposta no pot tenir de cap de les maneres el nostre suport.

Per això moltes de les esmenes van en la línia de rectificar aquesta tendència, no pas en perjudici de Barcelona i la seva àrea, sinó en benefici del país en el seu conjunt, de la comarca més habitada a la comarca més remenuda. Totes han de poder merèixer l'esforç inversor del Govern del seu país.

Bé, i podríem seguir i detallar molts dèficits que revelen aquests pressupostos com les conseqüències pressupostàries a les seves renúncies davant els incompliments del Govern de l'Estat, la no-disposició de tots els recursos del Forcem encara, tant importants en aquest moment i en aquesta situació, o l'abaixada en l'aportació de l'Estat en el contracte programa de l'ATM que fa que els catalans hagin de pagar molt més pel transport públics, etcètera. Tot això ara es posa de manifest més que mai ho vulguin o no ho vulguin maquillar.

Ja han vist que era una necessitat el tema del nou sistema de finançament, que, evidentment, genera greus perjudicis per al nostre país i la nostra gent. El reiterat incompliment de la llei i la deslleialtat del Govern del PSOE amb la cobertura activa del principal partit del Govern de Catalunya i del seu propi president mereix pronunciament solemne a part i específic. El nostre grup ha fet tot el que estava al seu abast perquè això no passés, altres no poden dir el mateix. Ara bé, de la mateixa manera que dic això, també dic que no disposar encara del nou sistema de finançament a vostès no els justifica ni de tants enganys, ni de tanta inconsistència

dels números, ni de tanta incapacitat a la gestió que reflecteixen els seus pressupostos i la seva execució.

I dit tot això, de fet –de fet, de fet–, al final i per acabar, els dèficits d'aquests pressupostos es sintetitzen en dos principis que jo crec que ho inspiren tot: el primer és que vostès han fet trampes al solitari, han fet els números del Gran Capitán i això ha fet que se'ls veiés més que mai el llautó en la inconsistència dels mateixos i que afloressin i justament per això afloressin encara més els seus enganys i els seus incompliments. I en segon, i que és el pitjor, es nota que al final de tot han prioritzat clarament protegir-se vostès mateixos, el Govern, amb els seus equilibris i les seves hipoteques més que no pas les necessitats i els patiments reals de la gent en aquest temps tan complex. I per això mantenim les nostres esmenes, per posar de manifest que hi ha una altra manera d'entendre la situació actual i de copsar el país, una altra manera de fer política amb més autoexigència, amb més responsabilitat, amb major sensibilitat i confiança real cap a la gent d'aquest país, cap a tota ella, tant pel que fa a les seves necessitats i patiments com pel que fa a les seves potencialitats i ambicions.

Res més i moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, decepció, decepció i preocupació són les dues paraules que millor defineixen el sentiment que ens provoca el pressupost que avui es votarà en aquesta cambra.

Vàrem fer fa aproximadament un mes un debat de totalitat en aquest hemicicle en el qual li vàrem explicar quina era la nostra opinió amb relació al pressupost, que després em referiré a algunes qüestions concretes. Després del debat de totalitat hem tingut l'oportunitat de defensar, el Grup Parlamentari Popular, en cada una de les comissions les esmenes a la totalitat que hem presentat a cadascun dels

departaments, a cadascuna de les seccions, perquè enteníem que calia modificar, que calia rectificar aquest pressupost. Després hem vist també en la Comissió d'Economia i Finances com totes i cadascuna de les esmenes que vam presentar en l'articulat i en les partides concretament han estat rebutjades –després també m'hi referiré–, més de quatre-centes esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular. I les hem mantingut fins aquí, perquè ens ha sembla que valia la pena venir a dir el que pensem del que avui, si no passa res molt estrany, acabarà succeint, que és l'aprovació d'aquest pressupost. I ens apartarem del camí correcte, com jo li deia, el dia del debat de totalitat.

Aquest, senyor conseller, jo li ho vaig, la primera reacció que vaig tenir quan el vaig veure va ser que era el pitjor pressupost de la democràcia. Aquest, de fet, és el tercer pressupost equivocacat que el Govern tripartit vol aprovar en aquesta legislatura. El 2007 va ser un pressupost fet una mica a corre-cuita, que vàrem votar dintre del mateix exercici; el del 2008 ja li vàrem dir que era un pressupost equivocacat i que provocaria resultats nefastos en la situació que trobaríem a final de l'any 2008, i això ha estat així; per tant, ha estat un pressupost perdut. I el del 2009, tal com el veiem, farà que es compleixin els pitjors pronòstics que hem estat avançant i anticipant, si és que finalment no es modifica, com sembla que finalment passarà.

La nostra opinió, per tant, és que el Govern no ens escolta, el Govern no pensa rectificar. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, en un moment com l'actual de crisi i de forta recessió els ciutadans el que esperen d'un govern, el que esperem que surti d'aquest Parlament bàsicament és un pressupost que generi confiança i que hi hagi un govern que tingui capacitat per gestionar-lo. Malauradament, vostès no tenen ni una cosa ni l'altra, ni generen confiança ni demostren capacitat per gestionar aquest pressupost.

Reconec, això sí, la capacitat que han tingut i que tenen de distreure el personal, de distreure l'atenció amb tot el vodevil que estan organitzant amb relació al tema del finançament. Sembla que tothom en aquests moments, davant d'una cosa que s'ha fet malament, molt malament per part de qui ostenta en aquests moments la màxima representació del Govern, sembla –com dic– que tothom està pendent de què

passarà demà en el Congrés dels Diputats, perquè demà hi haurà una votació en el Congrés dels Diputats on sembla ser que el tema del finançament va lligat al que passa demà. Si el Grup Socialistes, els diputats catalans, votaran o no votaran el que han dit durant temps i temps que no votarien. Però, en canvi, el que s'oblida, i és la cortina de fum que s'està posant a sobre d'aquest tema, és que realment el pressupost afectat per la manca d'una millora del model de finançament no és de l'Estat espanyol, és el pressupost de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el que realment es veurà afectat per aquest problema que vostès han provocat.

Li vaig dir fa un mes, senyor conseller, en el debat de totalitat que aquests són uns pressupostos que equivoquen les prioritats i que en lloc d'afrontar la crisi el que fan és agreujar-la. I això ho estem veient, només ha passat un mes i les meves paraules ja s'han confirmat: estem pitjor avui que fa un mes, no avui que fa dos anys o fa tres, no, avui que fa un mes.

Li vaig dir també que no hi ha res més antisocial –i ho repeteixo–, no hi ha res més antisocial que provocar l'augment de l'atur, i això és el que fan aquests pressupostos, perquè a aquest tema no hi dediquen els recursos suficients ni els recursos necessaris.

Han fet un pressupost que és un manual d'esquerres, de les antigues esquerres, no?, que manté la pressió fiscal, és evident, vostès no hi creuen a baixar-la, i segueixen malgastant de manera important en coses totalment supèrflues, sobretot algun departament que si desaparegués tampoc passaria res, al contrari, possiblement funcionari millor el Govern. Però nosaltres, tot i això, li vam oferir diàleg, li vam oferir col·laboració per corregir i millorar aquests pressupostos. Com? Presentant aquestes esmenes que han estat rebutjades. Què ha passat? Hem ofert col·laboració, però l'han rebutjat. S'han tancat en la seva closca i no ens han escoltat. Es passen el temps mirant-se el propi melic, pendents només dels seus problemes interns, d'aquells que generen els partits que estan a dintre del mateix Govern, incapaços, per tant, de presentar un bon pressupost del 2009 que serveixi per superar la situació que tenim. Han tingut una gran oportunitat i l'han perdut i hem hagut de suportar, permeti'm l'expressió, entre cometes, que ningú s'ofengui, «la comèdia» de les

comissions d'aquestes darreres setmanes. Totes les esmenes, la gran majoria de les esmenes tombades, tombades. I jo em pregunto: se les miraven? Les propostes que han fet els grups de l'oposició per millorar aquest pressupost se les miraven? Les nostres esmenes a l'estat de despeses totes elles anaven encaminades a demanar la baixa de partides que entenem que són supèrflues: «Atencions protocol·làries, representatives», ...

Fitxer 3

de difusió, campanyes, viatges innecessaris, etcètera –totes rebutjades.

Les nostres esmenes a l'articulat, en cada un dels àmbits del Govern, amb una orientació política molt concreta i determinada han estat rebutjades, i m'agradaria posar-hi alguns exemples perquè s'entengui del que estem parlant, de quina és l'actitud del Govern i com afronta això que anomena diàleg per millorar la política pressupostària del país.

En un Departament tan important com el d'Indústria, Universitats i Empresa, tan important en el moment de recessió i de crisi com l'actual, amb un baix nivell d'execució, que hores d'ara, al 2008, a l'octubre, encara era el 21 per cent –al 2007 havia estat del 50 per cent–; amb programes de comerç de l'octubre del 2008 encara amb un 39 per cent d'execució tan sols, quan el Pacte de la recerca i les despeses de recerca diuen que puja molt però no és cert, o ho vàrem comprovar; quan les polítiques de comerç redueixen el seu pressupost a un 50 per cent; quan el programa d'internacionalització també baixa per tercer any consecutiu... Compte, que una cosa és la internacionalització i altra és el que el Govern ha entès que cal fer per internacionalitzar, que és que les empreses marxïn cap a fora. No és això. Internacionalitzar és que les empreses d'aquí facin créixer els seus mercats a l'exterior, no a l'interiós.

Quan la promoció del turisme també pateix una gran reducció, vostès han votat que no a les nostres esmenes adreçades a fer incidència sobre aquells aspectes d'aquest

departament que tenen efectes sobre l'economia de Catalunya, sobre el turisme, sobre el comerç, sobre aquells elements que han de propiciar la transformació industrial de la societat actual, i que avui mostra intensament les seves febleses: la recerca, la innovació, les telecomunicacions, la societat de la informació i la internacionalització.

I en la lluita contra l'atur, senyores i senyors diputats, aquest pressupost, res de res. Aquest pressupost en un tema tan important, que és el que més preocupa actualment a tota la ciutadania catalana, evidencia el fracàs de la política ocupacional del Govern tripartit, la gestió ineficaç del Servei d'Ocupació de Catalunya, i el mal funcionament de la intermediació laboral, que en aquests moments suposa un..., no arriba a un 2 per cent del total de la intermediació a casa nostra.

Rècord històric en les xifres d'atur en els darrers anys. Ens hauríem de remuntar al 96 per trobar situació d'atur tan greu com la que estem patint ara. Un pressupost maquillat per fer-nos creure que augmenta quan la realitat és que es queda allà mateix on estava.

Vostès han votat que no en l'àmbit d'Interior, per exemple, a l'increment del nombre d'efectius dels Mossos d'Esquadra, i la millora de la xarxa d'infraestructures de les comissaries que hi han a Catalunya, necessàries per garantir la seguretat. A Economia, vostès han votat en contra del foment de les energies renovables. Això és així. En l'àmbit de la Governació, han estat vostès en contra del desplegament de la banda ampla en el 100 per cent del territori català. Suposo que pensen que és massa, el 100 per cent. Doncs, no, hem de ser ambiciosos amb coses com aquestes si volem un país realment desenvolupat i pròsper.

En el debat que tinguérem sobre la política territorial, els tres partits del Govern han votat contra la millora de la xarxa de carreteres de Catalunya i del transport urbà amb un munt d'iniciatives. I quan hem parlat de la justícia, el tripartit s'ha oposat a la millora de la xarxa d'infraestructures judicials als jutjats i a les presons. En una qüestió tan cabdal i fonamental com l'educació, els partits del Govern també s'han posat d'acord a votar que no a la millora dels recursos destinats a les escoles, a la lluita contra el fracàs escolar, a la millora de la formació del professorat, a l'impuls de l'ensenyament

dels idiomes, i a la millora de les infraestructures educatives en els CEIPs, en els IES i a les escoles bressol.

Això és el que ha estat passant durant aquests dies, i cal recordar-ho. També en l'àmbit de la cultura. Vostès han votat en contra de la millora de la Xarxa de biblioteques i de la promoció i millora de les infraestructures culturals. I en un aspecte tan sensible per als ciutadans com és la salut, la sanitat, s'han posat d'acord els tres partits que donen suport al Govern per votar que no a l'increment del nombre de places per a metges especialistes, psiquiatres i salut mental.

O, per exemple, han votat que no a la reducció de les llistes d'espera. O a la reducció dels terminis d'espera de les visites. O a la lliure elecció de metge. O a la racionalització dels horaris, quant a la duració de la visita. I també a la millora de la xarxa d'infraestructures sanitàries, els CAPs i els hospitals. És raonable tot això?

I en la política d'acció social, de la que tan presumeix aquest Govern, han votat en contra, per exemple, de les ajudes a les famílies amb fills menors de setze anys i persones grans al seu càrrec. Han votat també en contra de l'increment del nombre de places en centres de dia. I de les residències per a persones de la tercera edat i per a persones discapacitades.

I acabo amb aquests exemples, parlant també de la política d'habitatge i medi ambient, on de manera absolutament incompreensible els grups del tripartit han decidit votar que no a l'impuls i promoció de l'habitatge oficial, a la millora de les infraestructures hidràuliques, per fer una política més racional de l'aigua contra la sequera, que ja té gràcia que sent un Govern teòricament antitransvasista, la inversió més important que veiem en aquest pressupost sigui, precisament, la que consolida el transvasament de l'aigua del riu Ter.

Senyores i senyors diputats, els partits que governen a Catalunya han oblidat, han deixat de banda el que haurien de ser els pilars bàsics d'una política pressupostària que vulgui un país realment emprendedor i un país sòlid i un país que creix, que són els següents: la formació del nostre capital humà, les persones, com a eix central per a la promoció d'un país, la competitivitat de la nostra economia, l'atenció a les

persones i a les famílies, la millora de les infraestructures i l'eficiència de l'Administració.

Aquests, que són els cinc pilars, els cinc blocs que nosaltres considerem prioritaris, vostès els han oblidat, els han deixat de banda. I en lloc de reduir els impostos, i en lloc de retallar la despesa supèrflua, i en lloc de posar-hi rigor i posar-hi austeritat en el pressupost, que és el que caldria fer, en lloc d'invertir en la despesa productiva realment, en aquella que crea llocs de treball i que genera riquesa per després poder-la repartir, en lloc d'invertir en infraestructures realment útils i necessàries, en lloc de fer-ho en el capital humà, com dic, la inversió més important i més útil i més productiva que es pot fer en una societat, en lloc de prioritzar la despesa social, el que han fet vostès és exactament el contrari.

S'han equivocat novament en la previsió dels ingressos. Ja se n'ha parlat, però és que, a més a més, tenim avui sobre la taula –avui precisament– ens arriba un informe a les mans, del propi Departament d'Economia, a on ens expliquen que la previsió d'ingressos de l'any 2008 com a conseqüència de l'Impost de Transmissions Patrimonials i Actes Jurídiques Documentades ja suposa una davallada de més de 2.500 milions d'euros amb relació a la previsió que vostès havien fet per a l'any 2008.

Això ens ho ha fet vostè avui, jo li agraeixo la informació, però en qualsevol cas, posa en evidència l'erràtica previsió dels ingressos, que ja es va fer en el 2008, que ja li vam dir, i que ara torna a cometre el mateix error de cara el 2009, que serà molt pitjor i molt més greu.

El que han fet, també, és no disposar del finançament necessari. Ja n'he parlat abans, perquè quedi clar qui en té la culpa d'això. Qui ha negociat malament? Qui s'ha negat a aplicar la modificació que permetia l'actual model de finançament, perdó, per tenir en compte l'increment de la població?

Vostès han mantingut la despesa desbordada, no ens han volgut fer cas a l'hora de retallar la despesa supèrflua –greu error. S'han quedat també sense idees noves. No tenen respostes a la crisi. Vostès es miren la crisi de manera passiva, com si fos una cosa inevitable, amb resignació. I això no genera confiança, però el que és pitjor: no posa cap solució sobre la taula.

Continuem amb un Govern lligat de peus i de mans. És un Govern ple de contradiccions, que no afronta amb rigor, amb valentia, realment, les solucions que requereix la situació. Com he dit abans, vostès han invertit les prioritats bàsiques del país, les han invertit, les han posat a l'inrevés. I d'aquesta manera, aquest pressupost no pot funcionar. O, en qualsevol cas, les catalanes i els catalans no veuran realment solucions als problemes que tenen.

Segueixen vostès ofegant als ciutadans amb els seus impostos, sense abaixar-los gens ni mica. I generen, com he dit abans, més dèficit econòmic, que algun dia s'haurà de tornar, aquest dèficit. Vostè sap, a més a més, senyor conseller, que també es va equivocar en la previsió del dèficit de l'any passat. Perquè finalment, el dèficit que avui se'ns confirma, que serà el dèficit de l'any 2008, és de l'ordre ja dels 1.571 milions d'euros, tres vegades per sobre del que havíem estimats.

Què passarà amb el dèficit pressupostat per a l'any 2009? Si la previsió d'ingressos ja s'ha fet malament, com s'ha explicat abans. I el finançament que vostès esperaven tenir no el tenen, perquè han gestionat malament aquesta qüestió tan important. Què passarà amb la previsió de dèficit que han fet per a l'any 2009? Ja per no parlar de l'endeutament acumulat. Avui també sabem que l'endeutament acumulat a final del 2008 serà de 15.206 milions d'euros. És pràcticament la meitat de tot el pressupost. 15.206 milions d'euros de deute acumulat que té actualment la Generalitat de Catalunya. Divideixin això pel nombre de catalans que tenim, i veuran cadascú el que està suportant. I vostès anar-li posant més dèficit a sobre; més dèficit a sobre. Així no anem bé, aquesta no és la manera de sortir de la situació, ni és la manera de combatre l'atur, ni és la manera de promoure l'economia, ni és la manera de tirar un país endavant.

Les nostres esmenes, com he dit, han estat rebutjades en comissió, avui en aquest Ple, sembla ser que cinc o sis o set esmenes de les quatre-centes que hem presentat seran acceptades. Els dono les gràcies per tanta generositat. De totes maneres, crec que no serà suficient per corregir el camí equivocat que porta aquest pressupost. L'anècdota, avui, són aquestes esmenes que s'aproven, però en qualsevol cas, i això per nosaltres és el que realment és més greu, aquest pressupost agreujarà la crisi.

Aquest pressupost crearà més atur i ens farà a tots més pobres. No perquè la voluntat del pressupost ho sigui. Jo no estic dient això, sinó per l'error en la manera de fer aquest pressupost, per l'equivocació en la fixació de les seves prioritats, i l'erràtica manera de gestionar-lo. Per tot això, i per no ser un pressupost pensat per realment resoldre els problemes que té la societat catalana, aquest pressupost, dic i repeteixo, i això tindrem ocasió –lamentablement– de comprovar-ho d'aquí un any, agreujarà la crisi, generarà més atur i ens farà a tots més pobres. Mal negoci tractant-se del Govern de Catalunya. Aquesta és la nostra opinió.

En resum, senyores i senyors diputats, senyor conseller, mentre la gent aquests dies es manifesta al carrer –ho estem veient cada dia– com a conseqüència de la situació de crisi que pateixen i de la quantitat, cada dia, d'expedients de regulació d'ocupació d'empreses que estan plantejant reduir les seves plantilles. Mentre la gent es manifesta al carrer, com li dic, per no perdre el seu lloc de treball, el Parlament de Catalunya, la màxima institució de Catalunya, avui, això sí, amb el nostre vot en contra, aprovarà un pressupost que li dona l'esquena a la realitat de les famílies i de les empreses catalanes. I s'apartarà irresponsablement del camí de la recuperació econòmica, que és –hauria de ser i és– l'únic objectiu que hauria de tenir en aquests moments aquest Govern: lluitar per anar en el camí de la recuperació econòmica, perquè la gent pugui tenir allò més preuat, que és un lloc de treball, que és el que avui estan perdent.

Realment, senyor conseller, una llàstima, una vertadera llàstima que hagin perdut la gran oportunitat que tenien de no fer el tercer pressupost de la legislatura tan dolent, i fer un pressupost que realment servís per donar resposta als problemes que tenim totes les catalanes i els catalans en aquests moments.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputat.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, bé, avui nosaltres, lògicament, com ja ha vingut sent demostrat a les comissions i a les diferents votacions que s'han fet en comissió aquests dies, no podem votar una altra cosa que en contra d'aquests pressupostos perquè, com els vam dir, ja en el debat de política general, Ciutadans estaria al costat del Govern en una situació de crisi, en una situació d'emergència, una situació..., una crisi molt important, sempre que vostès demostrassin que vostès són els primers a ser conscients d'aquesta crisi.

Jo crec que si haguéssim de resumir aquests pressupostos amb una frase podríem dir que és que vostès no s'han assabentat «la que està caient». Deixi'm parlar en termes col·loquials, perquè amb la que està caient, en termes col·loquials, el que es refereix a la situació de crisi econòmica que tenim a Catalunya, a Espanya, a Europa, vostès fan uns pressupostos continuistes i uns pressupostos que, a més a més, s'endeuten per allò equivocats.

Per tant, des del nostre punt de vista, vostès no han sabut llegir la realitat de Catalunya, vostès només..., o millor dit, són incapaços de desfer aquelles prevendes, aquelles hipoteques internes del seu propi format de govern i, per tant, han fet uns pressupostos que són incapaços, torno a dir, de fer front a la realitat de crisi econòmica que tenim ara mateix a sobre la taula.

I entrarem, a continuació, evidentment, a parlar de les nostres esmenes, de la situació d'aquests pressupostos, i sobretot d'aquelles partides pressupostàries que creiem que s'han mantingut en una línia absolutament equivocada.

En aquesta línia, també deixi'ns dir que –ja ho vam dir al debat de la totalitat– creiem que la previsió que hi havia, doncs, lògicament, estem en una situació de molta inestabilitat, on les dades cada dia són pitjors, però la realitat és que a dia d'avui ja estan sobrepassades, pràcticament, com a mínim si fem una proposició o si fem una prospecció d'aquestes dades. Estem parlant que a Catalunya, avui, desgraciadament

Fitxer 4

...[el lidera], és la comunitat espanyola que més destrueix l'atur, que més atur té, per tant, més feina destrueix, menys llocs de treball, i, per tant, més llocs de treball es destrueixen. Estem parlant que les últimes dades parlen de vint-i-cinc mil persones a l'atur en un mes, estem parlant, torno a dir, lamentablement liderem, però liderem amb atur a Espanya, i aquest no és el lideratge que necessita Catalunya, necessita liderar precisament amb creació de treball, amb dinamisme, amb solucions i amb diàleg amb la resta de comunitats i amb el Govern centra –cosa que també, per cert, després hi entrarem–, poc diàleg i poca intel·ligència política han tingut vostès per parlar amb el Govern central.

Per tant, en aquests pressupostos estem veient que vostès, torno a dir, tot i fer uns titulars que, això sí, els hi reconec, són molt bons fent titulats, la realitat és que els titulars i el contingut, es diferencia clarament amb les dades. Vostès parlen d'uns pressupostos de, amb aquella famosa frase que vostès ja utilitzen per definir qualsevol política, encara que no ho sigui, no?, que és la cohesió social, poden parlar de cohesió social en qualsevol política, vostès tot ho interpreten en aquest camps, evidentment, hi ha polítiques que hi entrarem i que vostès coneixen que no són de cohesió social, en tot cas, són de cohesió dels seus partits polítics, però no de cohesió social. Per tant, aquesta prioritat, torno a dir, no es correspon amb les dades i amb aquests pressupostos i les esmenes que s'han fet.

Parlem, concretament, d'aquesta situació de crisi i parlem del que creiem que hauria de ser una prioritat, que és el Servei d'ocupació, en aquest cas, aquelles eines, aquells instruments que necessitem per sortir d'aquesta crisi, principals, que és la creació de llocs de treball i que les persones que volen treballar, que busquin feina tinguin uns bons instruments. De moment vostès, com a Govern, no han fet els deures, perquè estem en plena situació de crisi, pràcticament amb un tsunami a sobre intentat posar la tovallola a la platja, permetin-me aquesta expressió. És a dir, estem davant d'un psunami econòmic i vostès ara es posen a reformar o a donar classes a aquells que han, d'alguna manera, ajudar a les persones que busquen treball. És a dir, vostès estan fent en plena crisi econòmica en aquests pressupostos una dotació

per suposadament preparar aquelles persones que alhora han de preparar a aquells que busquen feina. És a dir, això es diu no fer els deures, vostès no han sabut fer els deures, s'han dedicat en aquesta bonança econòmica a despilfarrar els diners públic, a no reformar amb intel·ligència i també amb responsabilitat aquelles eines, aquells instruments ja que vinguin situacions pitjors, i no estem davant d'una situació simplement d'una pitjor situació econòmica, estem davant d'una crisi molt important que necessita mesures excepcionals, i vostès, torno a dir, han anat per una línia equivocada fins ara i a sobre ara, doncs, resulta que no només no posen urgència sinó que ens posen a preparar a aquestes persones a aquest servei.

Per tant, aquest Servei d'Ocupació s'ha demostrat absolutament superat per les circumstàncies i a més a més nosaltres vam fer una interpel·lació la setmana passada precisament per dir que vostès han de ser conscients de la que està caient, i per ser conscients han de saber que han d'haver-hi també entitats privades que col·laborin amb entitats públiques per col·locar a la gent a treballar, per formar els nostres treballadors perquè trobin feina, i vostès van votar en contra. És a dir, no volen ajuda, no volen cap mena de diàleg, no volen cap mena de col·laboració ni tan sols amb entitats que vulgui ajudar a buscar feina a tants i tants catalans que estan a l'atur. Estan demostrant amb els seus fets, i no amb les seves paraules i els seus titulars, que vostès només pensen amb el format del seu Govern i en aqueste prebendes de què parlàvem, no estan pensant en solucionar ràpidament els problemes reals, en aquest cas d'ocupació.

Però és que, a més a més, amb aquesta crisi econòmica, jo els pregunto, vostès fan una previsió respecte a l'Institut Català de Finances?, i jo els dic el que em transmeten com a diputat moltes entitats, tant empresarials com d'autònoms, com de petita i mitjana empresa, els diners no estan arribant com haurien d'arribar, no estan arribant els diners a les empreses, als familiars, als autònoms, no estan arribant els diners que haurien d'arribar. El crèdit, evidentment, està tancat? Sí, però també s'ha fet una injecció de diner per part de l'Estat en entitats bancàries i caixes, també s'ha fet, per cert, un pacte de l'habitatge on es comprometen caixes i bancs a ajudar les famílies a tenir accés als habitatges que no s'està posant en marxa. Què està fent aquest Govern i què preveu en aquests pressupostos fer si està comptant amb

situacions i pactes que no es compleixen? Si vostès fan un pacte amb caixes i bancs perquè es donin diners als ciutadans que vulguin accedir a un habitatge si no es compleix aquest pacte per molt pressupost que fem aquesta previsió estarà equivocada.

Per tant, nosaltres creiem que no s'està treballant amb el diàleg i sobretot amb la pressió política que ha d'haver-hi amb aquestes entitats de caixes i bancs perquè col·laborin, estem en un país, curiosament i permeti'm el parèntesi, on aquells que han gestionat malament els seus diners, que són les entitats bancàries i financeres, aquells que moltes vegades, doncs, han tancat aquesta aixeta, ara resulta que aquells ens demanen que no fem públic a qui va destinat el diner, que no ens comprometem amb unes línies determinades de crèdit. Home, jo el que li demanaria a aquest Govern, juntament amb el Govern de l'Estat que vostès suposadament són de mateix color polític que el Govern de l'Estat, que si us plau, exigeixin –exigeixin– que es compleixin aquestes mesures: no estan arribant els diners als autònoms i als empresaris, ni als treballadors catalans, no estan arribant, estan tancades les aixetes. I això ho sap qualsevol ciutadà que ens estigui veient, ho sap perfectament perquè avui dia anar a demanar un crèdit és una autèntica aventura, i això és un problema molt greu que tenim, i vostès com a Govern han de fer la seva tasca, torno a dir, sense complexos, de pressionar políticament aquelles entitats que suposadament han de fer una obra social, com són les caixes, que treballin en aquesta línia. I això és una obligació també d'aquest Govern amb aquella frase màxima que el senyor Montilla ha dit diverses vegades: «Tot el que passa a Catalunya hauria de preocupar el president de la Generalitat.» Doncs a veure si és veritat que li preocupa al president de la Generalitat i fa tot el possible perquè s'obrin aquestes línies de crèdits que tanta gent i tantíssims ciutadans necessiten per viure i perquè es reactivi l'economia catalana.

En aquesta mateixa línia, però parlant ja de les despeses a què feien referència abans, nosaltres hem fet una sèrie d'esmenes destinades bàsicament, perquè nosaltres creiem que sí que s'ha de ser conscient de la crisi que tenim, no podem mantenir increments d'alts càrrecs, no podem mantenir ni tan sols partides d'alts càrrecs com les que tenim en algunes conselleries. Vostès en cinc anys de tripartit han fet un increment susceptible d'aquests alts càrrecs, estem parlant que han

aconseguit que de 149 passéssim a 236 alts càrrecs dintre de les seves conselleries, amb aquests cinc anys de tripartit. Home, és un increment d'un 58 per cent d'alts càrrecs. Aquest és l'exemple que vostès donen a la ciutadania d'estrènyer-se el cinturó? Aquesta és la manera que tenen vostès tan peculiar d'estrènyer-se el cinturó davant d'una crisi? Doncs, normalment, les famílies el que fan quan tenen crisi és reduir les despeses; normalment les empreses el que fan quan tenen crisi, lamentablement, és tancar una sucursal o tancar una empresa, i vostès no només no tanquen sinó que segueixen i segueixen i segueixen creixent amb aquestes despeses.

I molts de vostès diran: «Home, però amb aquestes despeses no solucionem tots els problemes que té Catalunya.» No, segurament tots no, solucionarem una part, però també com a ciutadania i relació amb la classe política és important que vostès en uns pressupostos reflecteixin la preocupació que tenen. Si vostès, departaments com el de la Vicepresidència, creixen un 15 per cent la despesa en alts càrrecs –un 15 per cent–, a 2009, la Vicepresidència del Govern, el segon càrrec més important de Govern s'apuja un 15 per cent els sous i en aquest cas un 15 per cent la partida pressupostària d'alts càrrecs. És aquesta la manera que tenen vostès d'entendre la situació de crisi mundial que tenim a sobre la taula? Segurament sí que és la seva manera d'entendre, el que no comprenem alguns és com vostès poden estar governant, com vostès poden fer titulars de reducció de despesa, que farem una política d'austeritat, i l'austeritat es demostra apujant-se el sou un 15 per cent la Vicepresidència, en aquest cas el Departament del senyor Carod-Rovira. Aquesta no és una política ni de respecte per a la ciutadania, ni molt menys de responsabilitat política.

Nosaltres hem fet esmenes per reduir aquests càrrecs i vostès hi ha votat a totes en contra, ni una sola esmena de reducció d'alts càrrecs, ni una sola esmena de reducció de difusió i publicitat –m'estic referint a campanyes institucionals de milions i milions d'euros que vostès tenen com a Govern. Un exemple últim, no sé si els ciutadans se n'han assabentat i si tots els diputats d'aquesta cambra, però fa poc coneixíem que vostès havien demanat una enquesta –una enquesta– amb un cost de 56.000 euros per saber com valorava la ciutadania el seu Govern. Escolti'm, això que s'ho paguin els membres del Govern o els grups del Govern, si volen fer una enquesta són lliures,

però no facin pagar a l'erari públic, amb els diners dels ciutadans aquest tipus d'enquestes per saber com funcionen vostès. La ciutadania, lamentablement, ja sap com comencen a funcionar vostès, però vostès a més a més volen fer enquestes, amb diner públic, en plena situació de crisi despeses, en aquest cas, per saber com funciona el Govern. Vostès haurien de saber com funciona el Govern sense enquestes i molt menys amb els diners dels ciutadans. Estic posant exemples concrets de despeses que vostès són incapaços de reduir, tenen una política de repartiment de despesa, de repartiment de càrrecs dintre del seu Govern que fa incapaç que vostès puguin reduir aquestes partides. I d'alguna manera deixi'm dir que quasi que ho entenem, ho entenem perquè ha de ser molt difícil repartir-se entre tres grups que han arribat a un Govern simplement per estar al Govern, tres grups que han arribat al Govern per estar al Govern, repartir-se totes aquestes polítiques pressupostàries, polítiques d'alts càrrecs, polítiques de càrrecs de confiança.

Sincerament, vostès no poden ni tenen cap capacitat de lideratge, ni cap capacitat, ni cap credibilitat davant de la ciutadania per demanar-li a un empresari que moderi o que tingui moderació salarial; per demanar-li a un sindicat que no s'esveri, que estigui tranquil que tenim moments de crisi. Com poden anar nosaltres a dir-li a un sindicat o a una patronal que es moderin salarialment si vostès no es modern salarialment? És impossible, s'ha de donar exemple per poder liderar una societat, i vostès no ho estan fent, perquè estan més preocupats per no dir del seu itinerari, podríem dir-ho així, fins a les següents eleccions autonòmiques, i com arribarà com a partit, i com hauran repartit el pastís dintre de cada pastís. Vostès són capaços d'anomenar càrrecs de confiança, destituir-los i tornar a nomenar-los en un altre lloc, això ho hem vist fa poc, avui sortia publicat, amb el senyor Eduardo i amb aquella persona que, com vostès saben, va enviar emails, en aquest cas SMS, perdó, per pressionar els clubs per participar a les competicions internacionals amb la Federació de Catalunya, estem parlant d'una pressió que va portar a la dimissió d'una persona i vostès avui, dos mesos després, el nomenen al CAR de Sant Cugat com a directiu. Vostè creuen que aquesta és la política seriosa? En una empresa, posis vostès en l'àmbit privat, en una empresa seria seriós acomiadar una persona per haver fet una errada política molt greu, aquesta és una errada econòmica, i tornar a nomenar-la, tornar a nomenar-la

dintre d'aquella empresa, dintre del que seria el món de l'esport? Home, això ho estan fent vostès des del Govern de la Generalitat i la ciutadania sap que quan es cometen errades molt greus un marxa i deixa el lloc a un altre, no se'n va a un altre lloc per seguir cobrant dels impostos dels ciutadans, que és el que vostès fan, en aquest cas, a la Conselleria, novament, de la Vicepresidència.

Una conselleria que s'ha caracteritzat, a més a més, per alimentar aquesta mena de menjadora de pessebre que tenim, de subvencions, d'entitats, de satèl·lits d'alguns partits polítics que s'emporten milions i milions d'euros. També coneixem, lamentablement, el cas de la Plataforma pro seleccions catalanes. Aquesta plataforma que la justícia ha dit que no pot fer anuncis perquè porta l'enfrontament entre ciutadans, en aquest cas utilitzant els nens en aquests anuncis –estem parlant d'una sentència judicial–, doncs aquesta plataforma s'emporta més de 3 milions d'euros cada any d'aquest Govern, i vostès segueixen en la mateixa línia en aquest pressupostos: volen seguir alimentant aquesta gent en aquests pressupostos, en aquesta línia. Miri, el primer que haurien de fer és que aquells que no respecten la convivència, que no respecten l'interès general de Catalunya no poden rebre diners públics, això és el primer, i en aquest cas aquesta plataforma dona bon exemple ja en dues o tres actuacions que no pot rebre diners públics. Però és que a més vostès no només no corregeixen aquesta política sinó que la continuen.

Per tant, nosaltres no podem votar a favor d'uns pressupostos que legitimen aquest tipus d'actitud, perquè no tenim cap crèdit, torno a dir, per anar a la ciutadania i dir-li que estem en un moment de crisi, que s'han d'estrènyer el cinturó i que les famílies patiran molt. Doncs, miri, clar que patiran, però amb aquest Govern i amb aquestes prioritats patiran més. Per tant, canviïn vostès la seva política, canviïn vostès les seves prioritats, que les prioritats no són aquestes.

Sanitat. Una partia on, evidentment, creiem que en aquest cas, i ho vam manifestar al debat de la totalitat, creiem que és una partida, i ahir ho va dir la senyora consellera geli, no?, que estem en una situació de saturació, pràcticament, al Servei Català. Doncs, compartim, ho compartim, perquè quan parles amb professionals, quan parles amb metges, quan parles amb infermeres, quan parles amb aquelles persones que

estan cada dia donant la cara per tenir una sanitat pública de qualitat, doncs aquelles mateixes opinions que, torno a dir, fins i tot la consellera s'ha atrevit a dir públicament, vostès incrementen per sota de la mitjana del pressupost l'àmbit de la sanitat. Home, no podem invertir per sota de la mitjana quan en altres partides estem per sobre de la mitjana. Estem parlant de sanitat, és una peça fonamental de l'estat del benestar.

Educació, tres quartes parts del mateix. Vostès s'omplen la boca de parlar d'educació, però estem invertint per sota de la mitjana del PIB de la resta de comunitats espanyoles, de la mitjana; estem invertint per sota del 3 per cent en educació. Estem a Europa parlant d'un 6 per cent, a Espanya d'un 3,5 i Catalunya inverteix per sota del PIB respecte a la mitjana espanyola. Això no pot ser, no pot ser perquè l'educació catalana, lamentablement, en els últims informes, com l'informe PISA, l'informe Bofill situa Catalunya a la cua, l'evolució dels últims anys, a la cua en aquesta evolució de les comunitats autònomes espanyoles i per sota, lògicament, de la mitjana europea. Per tant, per vostès quina prioritats té l'educació quan vostès no posen en un primer l'educació? No recollirem fruit immediats de l'educació, no, aquest és el problema, que hi ha una política, una manera de fer política que és recollir fruits immediats; hi ha una política, que és en la que creu el nostre partit, que és recollir fruits a llarg termini, i l'educació és aquella política fonamental per formar les persones que formen part de la nostra societat, i vostès no estan posant aquesta prioritats perquè això no dona rèdits a l'endemà, això dona rèdits a llarg termini.

Vostès van ficant pegats i pegats en aquestes polítiques sense fer una política d'educació seriosa. Els ciutadans, els pares, les famílies estan demanant una millor educació i, efectivament, una millor educació, i a més la pública, perquè estem en una situació on l'educació pública cada cop s'allunya més dels estàndards de qualitat de l'educació privada, i això no pot ser i molt menys, suposadament, amb un Govern que es diu progressista o que es diu d'esquerres, és inviable. Per tant, els demano que es posin les piles, aquests pressupostos no ho demostren, a veure si als següents pressupostos vostè canvien les prioritats, però en aquestes pressupostos vostès no ho demostren.

Una altra línia d'actuació, també hem presentat despeses, millor dit, una reducció de despeses, torno a dir, en àmbit protocol·lari, en àmbit de subvencions, en àmbit de publicacions. Vostès destinen unes partides importants a publicacions i a subvencions de publicacions. Nosaltres creiem que la política de la subvenció contínua als mitjans de comunicació fa menys lliures els mitjans de comunicació, i aquesta és la política d'aquest Govern: subvencionar contínuament els mitjans de comunicació per tenir, lògicament, el favor moltes vegades d'aquests mitjans de comunicació. No volem mitjans de comunicació subvencionats, ho diem així de clar, des de Ciutadans ho tenim molt clar, una societat amb ciutadans lliures...

Fitxer 5

...ben informats i necessiten mitjans de comunicació independents. I vostès saben perfectament que la manera que no siguin absolutament independents és donar subvencions i que depenguin del diner públic. Nosaltres no compartim aquesta mesura; hem demanat que redueixin aquestes despeses en aquestes publicacions i, per tant, no podem votar a favor perquè vostès segueixen amb la línia de subvencionar els mitjans de comunicació. Els ciutadans necessiten informació veraç, lliure, i, perquè sigui lliure, necessiten que els mitjans puguin actuar amb independència. Vostès són especialistes en el fet que els mitjans de comunicació no treballin amb independència, sinó condicionats moltes vegades per aquestes subvencions. Lògicament ningú mossega aquella mà que li dona de menjar i vostès són aquesta mà que moltes vegades dona de menjar a moltíssimes publicacions que moltes vegades no tenen llibertat per informar els ciutadans de Catalunya.

I anirem acabant. Finalment nosaltres també creiem que no s'ha fet un esforç suficient en el camp de la Llei de dependència i de la despesa social. Crec que la Llei de dependència és l'exemple més clar de com es pot decebre la ciutadania. Molta promesa, molta campanya institucional del Govern de l'Estat dient que seria una llei que garantiria els drets i avui dos de cada tres ciutadans de Catalunya que poden tenir o que haurien de tenir dret a accedir en aquesta Llei de dependència i en els seus recursos no ho tenen. Per tant, nosaltres no podem votar a favor d'uns

pressupostos que no tenen en compte la prioritat absoluta en el compliment d'aquesta llei. Vostès no han reflectit, no ho han fet aquest esforç dintre dels pressupostos. Per tant, no podem votar a favor d'uns pressupostos que creen una llei de dependència que després no es compleix i crea frustració a la ciutadania que ha d'exercir i que vol exercir els seus drets en l'àmbit d'aquesta llei.

I finalment..., és un tema recurrent ja, en aquesta cambra, i evidentment important, no?, que és el tema del finançament. Miri, aquest Govern del tripartit, des que va arribar al Govern fins ara, en els dos governs successius, el tripartit 1, tripartit 2, ha tingut un increment del doble, és a dir, ha passat de 18.000 milions a 37.000 milions en els pressupostos de la Generalitat. Vostès tenen avui més del doble de diners que tenien quan van arribar al Govern. I, en canvi, vostès no han sabut fer els deures en aquesta etapa, perquè estem veient les carències importantíssimes que tenim. Evidentment que ha incrementat gairebé un 20 per cent la població de Catalunya; sí, un 20 per cent, però no un 100 per cent.

Per tant, jo els pregunto: amb aquestes despeses que tenim avui dia vostès són incapaços de fer uns millors pressupostos? Sembla que sí, perquè no han acceptat pràcticament cap esmena. Només han acceptat dues esmenes del grup de Ciutadans. Una, que fa referència al trastorn d'atenció deficitària i d'hiperactivitat, el conegut TDAH, on el nostre partit creu que és una prioritat dintre les escoles que es doti una partida pressupostària; vam aconseguir una votació d'aquesta cambra en aquest sentit i, sí, celebrem que vostès vulguin complir amb el que vam pactar en aquesta cambra, però tampoc hauria de ser cap novetat un compromís de complir allò que s'ha pactat. En qualsevol cas, entrarem en aquesta línia i agraïm, només en aquest cas... I també una altra, el de riscos laborals. Ciutadans ha demanat que hi hagi una inversió més alta per a la defensa dels treballadors i, en aquest cas, reduir els riscos laborals. Vostès han acceptat aquesta esmena i també, doncs, en aquesta línia, sincerament, no gaire generosa però sí realista, els ho agraïm.

Com els deia, en el tema de pressupostos, vostès han incrementat –acabo, senyor president– les partides pressupostàries, en cinc anys, al doble i vostès..., ara evidentment podem debatre sobre el model autonòmic, sobre el model de

finançament autonòmic, sobre el model de finançament local –no només l'autonòmic, el local també, que és important per tot l'Estat–, però el que no podem fer de cap manera és agafar-nos, com sempre, en aquesta excusa per dir que aquests pressupostos no reflecteixen en sanitat, educació, infraestructures el que haurien de reflectir. Estem parlant d'una solució que només aportarà un tant per cent més a Catalunya, que no serà la solució absoluta i que, a més a més, està encara per resoldre. Per tant, aquests pressupostos haurien de ser confeccionats i haurien d'haver estat confeccionats sense la condició itinerant, com pràcticament estem ara mateix. Són uns pressupostos amb una provisionalitat, d'una forma plantejada amb provisionalitat, que no creiem que s'adeqüin a la realitat. Vostès tenen el problema del finançament, que ha de negociar aquest Govern amb el Govern de l'Estat, i nosaltres creiem que, al marge d'aquesta negociació, aquests pressupostos haurien de tenir unes altres prioritats.

Comptin amb nosaltres i amb Ciutadans quan parlem d'ajustar –i acabo, senyor president– el model autonòmic a la realitat social i de població a Catalunya i dels seus serveis. Ara, no comptin amb nosaltres per agafar sempre l'excusa que la culpa és dels altres, perquè aquí, en aquest Govern i en aquesta formulació dels pressupostos els responsables únics que aquests pressupostos no siguin els necessaris són vostès, com a govern.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Per fixar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, president. President, conseller, membres del Govern... Senyores i senyors diputats, jo avui prenc la paraula per defensar el vot favorable del meu grup, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, al Projecte de Llei de pressupostos del 2009. Un debat, el d'aprovació, que segurament suscita menys atenció mediàtica,

parlamentària que el debat previ, que és el de totalitat, però que, en canvi, a mi personalment em sembla més important, no tant sols pel que és obvi, que és perquè segurament després de la votació entrarà en vigor una llei que des del nostre punt de vista contribueix de manera important a la millora del nostre país, sinó també per tot el que implica de reconeixement a la tasca parlamentària, la feina que fem tots els diputats en els debats a les seccions, en la proposta i l'anàlisi de les esmenes –n'han presentat 2.546–, en la feina que fan els serveis de la cambra, la feina que fan els tècnics de tots els grups parlamentaris. Així, jo començo, pel risc de no deixar-ho al final, pel que crec que és més important, que són els agraïments al senyor Sol, al Ferran Espinosa i a tots els que hem treballat per fer possible aquesta llei.

És impossible desvincular la defensa dels pressupostos d'enguany en temes de vital importància: la crisi econòmica, el sistema de finançament i la seva orientació social i econòmica en general. Però jo no vull tornar a aquest debat, a un debat que ja vam tenir fa unes setmanes en un debat a la totalitat, que em sembla que és el que han fet vostès, senyor Millo, senyor Rivera, i sobretot vostè, senyor Turull, no sé si per aquesta distribució interna que tenen al seu grup, que el senyor Teixidó fa la totalitat i després vostè fa l'aprovació. Però sempre passa el mateix, que és que vostè ens obsequia amb un debat a la totalitat per dos, i ja saben el que diuen de les segones parts, però –no, ara seriosament– que això avui crec que no toca, no toca tornar a parlar de l'increment d'ingressos de l'IRPF, que s'ajusta a l'increment estimat al real, no crec que toqui tornar a parlar de la contenció de personal que fa aquest pressupost, no crec que toqui tornar a parlar de combatre aquest descrèdit que vostès sempre posen sobre l'Administració pública catalana i els seus nivells d'execució, no crec que toqui tornar a parlar extensament del més important que fan aquests pressupostos, i és que eviten de forma contundent la fractura social en el nostre país. Així que jo hi insisteixo i, per respondre al que han dit només faré dues pinzellades del sistema de finançament i de la crisi econòmica.

Sobre el sistema de finançament jo només els vull demanar que no facin la discussió que no és, perquè crec que el que està claríssim per part de la grandíssima majoria d'aquesta cambra és que necessitem un nou sistema de finançament perquè ens el mereixem, perquè és de justícia i perquè, a més a més, està en la llei més important

que hem aprovat a Catalunya, el nostre Estatut. I, per tant, el que crec que no es pot tolerar és que ningú s'apropriï del que vol dir defensar els interessos de Catalunya i, per tant, vulguin fer veure que uns defensen el sistema de finançament més que uns altres. Uns el defensen i uns altres no tant. Això no és així perquè tots sabem o, hi insisteixo, la gran majoria sabem que el nou sistema de finançament és absolutament necessari per a Catalunya. Nosaltres òbviament som plenament conscients de l'incompliment per part del Govern central del termini que marca l'Estatut, però creiem que el procés negociador del nou sistema de finançament no està finalitzat perquè encara no ha finalitzat l'any i, per tant, hem de continuar insistint. L'exclamació, la sospita permanent, aquest avís del que es creu que les ha vist de tots els colors, totes aquestes actituds que vostès practiquen no ajuden a la defensa real ni efectiva dels interessos del nostre país. La indignació, i més quan és justificada, és molt humana, això és així, però políticament és molt estèril i els que tenim responsabilitats i, a més, les exercim no ens la podem permetre.

Respecte a la crisi econòmica, en podríem parlar moltíssim; ho hem fet avui, ho vam fer també en el debat de totalitat i jo crec que en el fons tindríem una coincidència bastant gran sobre quin és el diagnòstic i sobre quins són els objectius, perquè, què volem fer davant una crisi? Doncs jo crec que aquí coincidim tots: volem atacar-ne les causes i pal·liar-ne les conseqüències, i això és molt fàcil de dir i molt difícil de fer perquè la pregunta pertinent és justament com ho volem fer i sobretot com ho podem fer. I és aquí on les nostres receptes segurament difereixen més. Difereixen perquè la nostra orientació en política econòmica no és la mateixa. Dreta i esquerra no compartim el mateix model econòmic. A vostès, per dir-ho d'una manera molt abrupta, l'estat els molesta i, en canvi, nosaltres defensem l'equilibri del binomi mercat - sector públic.

I és per aquest motiu, senyor Turull, que no aprovem algunes de les mesures que Convergència i Unió va presentar per fer front a la crisi. No té res a veure amb el sectarisme, té a veure amb el fet que no compartim el seu contingut. I altres mesures no les aprovem perquè difereixen del que nosaltres creiem que s'ha de fer, que és un exercici de responsabilitat quant a les eines, és a dir, quant a qui pot fer què. Perquè entestar-se, com han fet vostès, a encabir la solució de tots els problemes en el

pressupost que estem debatent sincerament és absurd. Jo els deia, a més, de manera segurament més gràfica l'altre dia, no?, que hi ha vida més enllà del pressupost. I, per tant, crec que per tenir una discussió sensata i honesta vostès han d'acceptar i reconèixer que hi ha polítiques que combaten la crisi que està fent aquest govern però que no tenen un reflex pressupostari; un exemple claríssim són tots els tràmits de simplificació administratives, però també polítiques d'avalis; polítiques que ara s'han posat sobre la taula perquè té sentit anar-se ajustant als esdeveniments, per exemple les diverses mesures que s'han anunciat per al sector de l'automoció, que el president va anunciar va anunciar fa molt pocs dies, o mesures que s'estan estudiant, com que l'ICF pugui establir finançament de circulat vinculat a projectes de desenvolupament empresarial, que s'afegirien a les diverses línies aprovades pel Govern on cap el finançament de circulat, com són l'ICF-creixement o les línies d'internacionalització, o també les possibles mesures per millorar el finançament de circulat que estan estudiant conjuntament ICF i Avalis.

I també crec que podríem tenir una discussió més sensata i segur que més edificant quan reconeguem que té sentit que certes polítiques, per una qüestió d'impacte i per una qüestió de volum relatiu, les faci el Govern central, que també és el Govern de tots els catalans; quan reconeguem que més d'un 20 per cent de les noves mesures de circulat que ha posat en marxa l'ICO s'aplicaran a Catalunya, les moratòries d'ICO-PIME, l'increment de la línia ICO-PIME i els 10.000 milions a mitges amb el sector bancari, i que el nostre impacte real per un volum de circulat, que es pot xifrar com a mínim en 50.000 milions d'euros, és reduït i pot ser fins i tot contraproductiu. Siguem, per tant, exigents, però també realistes a la vegada per poder optimitzar les eines que estan al nostre abast. I això, perdonin l'expressió, però no és en cap moment «escaquejar-se», simplement és viure en el món.

Jo, per tant, hi insisteixo i, de manera molt sintètica, crec que la pregunta que ens hem de fer és que aquí a Catalunya, amb les nostres competències: què pot fer un pressupost en crisi i per la crisi? I crec que la resposta és: fer el que fa aquest projecte de llei, que és atacar les causes de la crisi via una inversió rècord, al voltant dels 6.500 milions d'euros, la més alta que mai ha tingut Catalunya, i una inversió que té en compte les necessitats de tot el territori –de tot el territori, senyor Turull, perquè

nosaltres no entenem i ens neguem a entendre el territori com l'entenien vostès, que sempre consistia a enfrontar Barcelona amb la resta; per aquí no ens trobaran-, i també atacant les causes de la crisi via la modernització del nostre patró de creixement amb un nou acord estratègic, que es va aprovar el 7 de juliol i que vostès no han considerat ni digne de menció. I també pal·lia les conseqüències de la crisi donant suport a l'ocupabilitat dels treballadors i reforçant al màxim les polítiques socials –reforçant al màxim les polítiques socials. I això és justament el que des del meu grup es vol posar en valor: l'esforç extraordinari que es fa en aquest pressupost per fer front a l'ordinari, per fer front a les obligacions quotidianes que tenim amb els ciutadans i l'aposta per un futur millor. Aquesta combinació entre inversió i protecció, entre present i futur. I nosaltres volem posar en valor aquest esforç, aquesta exigència.

Però també volem posar en valor que els que avui aprovem són uns pressupostos millorats, des de l'esforç constructiu de l'oposició, del que avui no n'han ensenyat ni una miqueta però que l'han tingut amb les esmenes que han presentat, i des de l'actitud també constructiva...

Fitxer 6

...reconeixement dels grups que donem suport al Govern. Una actitud que any rere any es concreta en aprovar un nombre molt significatiu d'esmenes, un nombre d'esmenes que supera en cada exercici la totalitat de les que va aprovar Convergència i Unió en el total dels vint-i-tres anys que va governar, en conjunt. En vam aprovar trenta-nou el primer any, quaranta-tres l'any passat i aquest any hem proposat incorporar-ne trenta-cinc, tot i que al final amb els grups de l'oposició només n'hem pogut pactar vint-i-dues d'aquestes trenta-cinc, dues transaccionades amb el Grup Mixt; set amb el Partit Popular, cinc d'aprovades i dues de transaccionades; tretze amb Convergència i Unió, vuit d'aprovades i cinc de transaccionades.

Hem pactat temes importants com la construcció de l'Audiència de Girona o la de palaus de justícia arreu del territori, Terrassa, Manresa, Granollers, el Vendrell, temes com un pla per promoure l'enoturisme a les zones vinícoles de Catalunya o com un

pla de xoc de substitució de les tanques protectores rígides de les carreteres per altres de més segures, entre molts d'altres.

I per això em sorprèn, els insisteixo, que vostès despreïïn aquest acord, gairebé ni han mencionat les esmenes on hem arribat a un consens, i jo sincerament no ho entenc perquè és un esforç conjunt, és seu i nostre a la vegada. Vostès han volgut «ningunejar» aquesta actitud de consens, han volgut simplement posar de manifest un cop i un altre les dificultats pressupostàries de l'exercici, que hi són, és cert, i poder, és obvi, no?, es poden fer moltes coses, però jo crec sincerament que l'obcecació i la radicalitat no són bones companyes de viatge, per molt que estiguin a l'oposició, sincerament no són bones companyes de viatge perquè es desautoritzen per si soles.

A mi m'agradaria que em diguéssim, en canvi, per què no han volgut arribar a un acord que era molt possible amb temes com l'increment de fons per als consells comarcals destinats a transport obligatori i a menjador, l'increment de les partides destinades a la prevenció de riscos laborals a les empreses, tema clau, o temes com dur a terme davant del Govern de l'Estat les actuacions dirigides al compliment de les sentències del Tribunal Constitucional que obliguen l'Estat a territorialitzar per comunitats autònomes tots els recursos destinats a la formació contínua dels treballadors. Jo crec que aquesta i no una repetició de la totalitat seria una discussió més pertinent i sobretot més útil per als ciutadans.

Jo acabo, senyor president, dient el que dic sempre, que és que no té cap sentit entendre el pressupost com un punt d'arribada, que s'equivoca qui l'entén com la meta, com l'objectiu d'una cursa, sinó que justament un pressupost ha de ser el que ajudi a fer aquesta cursa millor, a fer que el camí sigui pla i no de pujada, a fer que sigui llis i no ple d'entrebancs, a fer que portem un bon calçat, a fer que portem una motxilla que no sigui gaire feixuga. Perquè un pressupost és una elecció, una elecció per distribuir uns recursos que són limitats avui més que mai, això és així.

Però des del Grup Socialista – Ciutadans pel Canvi donem suport a l'elecció que destrien aquests pressupostos perquè, amb l'exigència imposada pels temps que vivim, veiem aquesta elecció com una elecció valenta per potenciar els actius del

nostre país, per prioritzar les necessitats que tenim i per donar més oportunitats als catalans i les catalanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya també per posicionar-se sobre les esmenes i el text del dictamen, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable president, honorables consellers, ja anunciem d'entrada des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarem a favor tant del dictamen de la comissió com d'aquestes vint-i-dues esmenes pactades amb tots tres grups de l'oposició, en concret, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Partit Popular i el Grup Mixt.

Els pressupostos consolidats assoleixen una xifra pràcticament de 37.000 milions d'euros i, des del nostre grup parlamentari, vam titllar que estàvem davant d'uns pressupostos realistes però també molt limitats, tan limitats que els titllàvem pràcticament d'uns pressupostos de resistència.

En aquest sentit els definíem com els millors pressupostos possibles davant del pitjor moment. I en aquest punt entrem ja en clara discrepància amb el que abans s'ha dit des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quan titllava aquestos pressupostos com els pitjors per al pitjor moment. Doncs no, el pitjor moment estarem d'acord que és el pitjor moment, però són els millors pressupostos que es podien fer en aquest greu moment, un greu moment que dins el pressupost mateix tot llegint-lo, tot analitzant-lo, ens podem adonar de determinats aspectes que realment ens porten malauradament a la conclusió que estem davant del pitjor moment.

Una greu limitació financera de les finances de la Generalitat de Catalunya, estem parlant d'una reducció dels ingressos procedents dels tributs cedits, en concret de l'evolució de l'import sobre les transmissions patrimonials i els actes jurídics documentats. En números rodons, mil milions d'euros menys en ingressos corrents

que l'any passat –mil milions d'euros menys que l'any passat– molts menys recursos en ingressos corrents que l'any passat, i això no només ho està notant el Govern. Evidentment que ho nota el Govern en el seu dia a dia, abans es parlava de quina ha estat l'evolució d'aquests ingressos ja en aquest exercici que encara no hem tancat del 2008, però ja hi ha una previsió per a l'any 2009. I ho està notant el Govern, però ho està notant en pell pròpia tot el país. Estem davant, doncs, d'un model de finançament de l'any 2001 injust, esgotat i discriminatori que afecta negativament el nostre normal desenvolupament com a país.

Sintetitzant, estem davant d'un model vell de l'any 2001, totalment acabat, que no respon a les necessitats del nostre país, però el nou encara no ha arribat –encara no ha arribat. L'enèsim incompliment del Govern espanyol amb la seva insensibilitat, amb la seva deixadesa incomplint una llei que el dia 9 d'agost ja l'hagués hagut de complir, ha condemnat el Govern de la Generalitat obligant-lo a fer uns pressupostos per al 2009 que, com deia al principi de la intervenció, són uns veritables pressupostos de resistència.

Però davant d'aquesta situació greu, què ha fet el Govern de la Generalitat? Doncs, com no podria ser d'altra manera, actuar amb responsabilitat i amb dignitat. El que no podia fer davant del país és quedar-se de braços creuats, el que no podia fer és atendre aquelles necessitats prioritàries del nostre país. I, malgrat aquesta situació, aquests pressupostos són un esforç, són un esforç per poder donar compliment a aquestes necessitats prioritàries, amb un exercici de dignitat i amb un exercici de responsabilitat. I això com ho ha fet? Doncs recorrent al dèficit públic i a l'endeutament públic, aquesta ha estat la fórmula per poder sortir d'aquesta situació.

Però també ens hagués agradat que la globalitat d'aquesta cambrà, i no només aquells grups parlamentaris que donem suport al Govern, també haguessin fet aquest exercici de dignitat i aquest exercici de responsabilitat, però malauradament no ho ha fet. Han caigut en el catastrofisme, en buscar aquells punts que ens separen, en comptes de buscar aquells punts que ens apropen, han anat a buscar, per exemple, els enganys, en boca del seu portaveu que anteriorment ens ha adreçat les paraules en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió sense anar més lluny, ha anat

a buscar aquestos punts que ens allunyen. Amb aquesta situació greu com a país, ens podem permetre el luxe d'anar a buscar els punts que ens allunyen en comptes d'anar a buscar els punts que ens apropen? Entenem que no. No es pot parlar del fet que s'està enganyant amb la inversió –no es pot parlar que s'està enganyant amb la inversió– assolint amb aquest pressupost 2009 una xifra de pràcticament 6.500 milions d'euros, quan en cinc anys, des de l'any 2003 a l'any 2009, s'ha passat de 365 euros per persona en inversió arribant, amb aquests pressupostos per al 2009, a 744 euros per persona. Ho repeteixo, de 365 euros per persona a 744 euros per persona, no es pot parlar d'engany. Hem d'anar buscant els punts que ens apropen i no pas els que ens allunyen, i en cap cas fer un catastrofisme infundat. Això ha fomentat el desequilibri territorial? Passar a 744 euros per persona, és a dir, més de doblat? S'ha més que doblat des de l'any 2003 la inversió de la Generalitat per persona. Això ha fomentat el desequilibri territorial? De cap manera –de cap manera.

I no només ens hem de fixar amb la inversió. Quin suport en aquestos darrers cinc anys han rebut els ajuntaments del nostre país des de la Generalitat de Catalunya? Doncs un suport sense precedents, independentment del color polític d'aquell ajuntament en qüestió, i aquí tenim molts regidors i regidores, independentment del grup parlamentari, estigui a l'oposició, estiguin al Govern, que aquestes xifres i aquesta afirmació no la podran negar. Mai com en aquestos cinc darrers anys s'ha donat suport als ajuntaments, i això vol dir creure en l'equilibri territorial del nostre país –això vol dir creure en l'equilibri territorial.

Però tampoc es pot dir que malgrat les limitacions d'aquest pressupost, ho repeteixo, no es prenguin mesures potents per fer front a la crisi, no es pot dir això. S'està fomentant l'ocupació amb més de cent milions d'euros en préstecs per a la formació de desocupats, s'estan millorant les condicions de finançament de l'economia, estan arribant a aquestos sectors, s'està impulsant el Pacte nacional per la recerca i la innovació amb una primera anualitat corresponent a aquest pacte contemplada íntegrament en aquest pressupost de l'any 2009, s'està fent tot un pla de suport a la indústria i en concret al finançament industrial.

Però és que tampoc es pot dir que aquestos pressupostos no siguin socials, s'està desenvolupant els sistemes de protecció social per a col·lectius més vulnerables, sobretot ara en època de crisi, desplegament de les lleis de la dependència, serveis socials i prestacions econòmiques. Una Llei de la dependència que tres quarts parts d'ella estan sent finançades amb recursos propis de la Generalitat, i el Govern de la Generalitat està complint amb la seva paraula en aquest aspecte. L'altra qüestió és l'incompliment o la deslleialtat per part del Govern de l'Estat, per part del Govern espanyol, quan no ha previst el finançament que li pertocava per desplegar aquesta llei de la dependència.

Però, com deia a l'inici de la meua intervenció, anem a buscar aquells punts que ens acosten i no pas aquells punts que ens allunyen, i parlem de temes concrets. Estàvem parlant d'uns acords, de vint-i-dos acords, jo en voldria subratllar alguns, algun sectorials i alguns que des del punt de vista territorial tenen la seva implicació. Com, per exemple, l'acord que s'ha arribat perquè el Govern dins de les previsions pressupostàries per a aquest any proper, any 2009, col·labori econòmicament amb la restauració de la Seu Vella de Lleida. Això és important, s'ha arribat a aquest acord, un acord important per a la ciutat de Lleida i que de fet ratifica l'aposta en els darrers set anys del Govern de la Generalitat en una restauració d'aquest monument emblemàtic. O, per exemple, que es pugui promoure una llei d'infància i adolescència al llarg de 2009 dins de les disponibilitats pressupostàries, un altre acord, un altre punt que ens apropa. O altres, per exemple que les empreses catalanes puguin incrementar la seva presència internacional amb l'esforç que ja s'està fent des dels diferents pactes econòmics i també amb la posada en marxa de la fusió entre Cidem i Copca, també un altre acord. O el foment de carreres universitàries en àmbits tecnològics, realment un aspecte fonamental li clau per als desenvolupament i la competitivitat de la nostra economia. O també l'acord amb el percentatge de l'indicador de renda de suficiència, també aquest acord. I estem parlant d'aspectes territorialment importants, però sectorialment també.

De la mateixa manera, que també des del nostre grup parlamentari estem d'acord en el fet que aquí hi ha una proposta de resolució aprovada per aquest Parlament sobre l'atenció a la fibromiàlgia i a la síndrome de fatiga crònica, que el Govern complirà

perquè ho ha de complir, perquè és un acord, és un mandat d'aquest Parlament. I de fet, els mateixos grups parlamentaris estem per vetllar aquest compliment i, si més no, des del nostre grup parlamentari, el vetllarem amb el convenciment que el Govern complirà, i complirà perquè, ho repeteixo, és un mandat d'aquest...

Fitxer 7

...propi Parlament en la proposta de resolució aprovada ara fa uns mesos.

Finalment, voldria atacar un tercer front que ha estat present durant tot el debat i no és altre que el debat del model de finançament. Estem davant d'una situació de la qual ja s'estan acabant els adjectius. Hem dit «molt greu», de fet, els mateixos pressupostos que avui aprovarem de la Generalitat ja demostren aquesta limitació, demostren aquesta gravetat. Hi ha moltes necessitats a satisfer, hi ha moltes necessitats sobretot en el terreny social, educatiu, de salut que no es poden fer front a totes elles alhora. I aquesta és una realitat. Dèiem que estàvem en un moment difícil, doncs, sí, ho estem, en un moment difícil. I la situació és molt greu.

De fet, a diferència de l'any passat per aquestes mateixes èpoques el Govern espanyol sí que ha fet una cosa, que ha estat: en aquests darrers dotze mesos ha reconegut finalment que el nostre país patia dèficit fiscal, i ho ha reconegut, era un primer pas per poder-ho fer. Però ara necessitem que doni un segon pas i aquest segon pas no és altre que resoldre el finançament, que desenvolupi allò que fixa la llei. Ho hagués hagut de fer el 9 d'agost; no ho ha fet. Estem a final d'any i no ho ha fet. Ho ha de fer immediatament, de manera urgent, perquè si no, no només aquest Govern, sinó aquest país no podrem donar resposta a les necessitats, a les necessitats de la gent, a les necessitats de la nostra economia per fer senzillament un país normal, un país on es pugui viure amb tota normalitat i on la gent es pugui guanyar la vida amb tota normalitat.

És un moment difícil: crisi econòmica global i crisi derivada de l'asfíxia financera a la qual ens sotmet l'Estat espanyol. Però des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana continuem dient una cosa: no valen les presses, no s'ha de resoldre amb

un mal acord. Si es resol amb un mal acord, no podrem donar satisfacció a aquestes necessitats prioritàries que té el nostre país, la nostra gent, la nostra economia; no podrem donar resposta a aquestes necessitats. No valen les decisions precipitades, no val qualsevol decisió perquè hagi d'arribar a un termini immediat, no es pot acceptar qualsevol acord. Pot ser un mal acord que ens doni una resposta per al proper any, però que dintre de dos anys ja esdevingui un mal acord. I aquest, per nosaltres, seria un mal acord des del bon inici.

Hem de ser forts per resistir i només som forts si anem junts des d'aquí, si anem juntes totes les formacions polítiques, perquè, de fet, moltes de les esmenes, moltes de les propostes, moltes de les lleis aprovades en aquest mateix Parlament al final hem d'anar a veure com es finança tot això. I realment, la situació econòmica greu, la situació de les finances greu d'aquest moment ens estan escanyant.

L'any passat deia que el 2008 seria clau per veure si l'Estat espanyol apostava o bé per fixar, com a mínim, el que deia aquell Estatut o bé apostar descaradament cap a l'escanyament. De moment el 2008 ha apostat descaradament per aquest escanyament de les nostres finances. Fins ara, doncs, ells han fet aquesta aposta i nosaltres hem de resistir des de la unitat per defensar-nos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Algú va definir el pressupost com el relat ordenat de la voluntat d'acció d'un govern; per tant, sembla que a l'hora de parlar del debat de pressupost hi ha un eix del qual no podem fugir. El pressupost ens explica, i això és el que hauríem de debatre, què té previst de fer l'any pel qual s'està fent aquell pressupost, l'any següent.

El que passa és que aquest pressupost de l'any 2009 es veu molt influït, i, de fet, totes les intervencions prèvies hi han fet referència i la meua no en serà excepció, per

una factors externs que el condicions de manera important: per una part, la crisi i, per l'altra, el finançament. És un pressupost que a diferència dels anteriors es formula en plena i crua crisi econòmica. La crisi el Govern la va introduir ben aviat a la seva matriu de decisions i ha afectat, i això és ben clar, les prioritats i l'avaluació quantitativa d'aquest pressupost del 2009.

És obvi que totes les forces polítiques que estem en aquesta cambra volem fer front a la crisi. La pregunta, per tant, és de veure si el pressupost que s'ha presentat realment li fa front o no. Assegura mesures anticíclics, per tant, hi ha inversió pública? Sí que n'hi ha, n'hi ha i molta, n'hi ha –algú s'hi ha referit en una intervenció anterior– i més que en cap pressupost anterior, en els termes absoluts, en els termes relatius, en termes percentuals i en percentatge de PIB. Per tant, des de qualsevol punt de vista això ho compleix.

Cal assegurar-se que aquests pressupostos assumeixin la responsabilitat en matèria de regulació de la promoció i de promoció de l'ocupació. I les partides pressupostàries, i d'això ja en vam parlar en el debat a la totalitat, hi són, estan quantificades i l'esforç econòmic hi és.

Cal assegurar-se que dóna, en la mesura del que és possible, suport a l'economia productiva. Aquestes partides també hi són.

I cal assegurar-se que disposa de recursos per als sectors socials menys afavorits. I a pesar de tractar-se d'un pressupost restrictiu, l'increment percentual de les despeses socials també hi és.

I en allò que no són aquestes coses ha d'haver-hi rigor i austeritat. I aquí l'esforç hi és. Això s'ha discutit al llarg d'aquest dematí i jo els repetiré el mateix que vaig dir a la comissió, a la qual es va debatre, encara que avui semblava que algú gairebé ho posés en dubte, que és: sembla mentida com l'esforç d'austeritat d'aquest pressupost s'ha viscut de manera diferent entre qui el nega i els departaments que l'han patit, molts responsables dels quals han fet arribar de manera més o menys amagada l'enuig que els causava, els problemes que els causava poder fer front a les limitacions que s'introduïen en un seguit de despeses.

I en un debat d'aquest tipus hem de ser rigorosos, no podem desqualificar, perquè ens equivocariem, tota la despesa corrent com si tota, absolutament tota fos negativa. Escolti, la despesa corrent, aquestes partides que a vegades infamem hi han coses tan absolutament imprescindibles com els encàrrecs dels projectes de l'obra pública que volem executar, els cons que posem els caps de setmana per regular el trànsit o el cost de funcionament de les depurades. I els podria posar uns infinits exemples. I suposo que ningú que tingui un mínim de racionalitat dirà que això no ho hem de gastar.

Aquesta crisi evidentment que requerirà molts més esforços de tipus fiscal, de modernització econòmica i ecològica, de deixar el model de totxo i anar cap a models d'activitats amb més valor afegit, segur que sí. Alguns d'ells no estan en el nostre abast competencial o no entren en el que permeten uns pressupostos. Nosaltres considerem que allò que podia ser-hi hi és. Aquests pressupostos no poden resoldre la crisi, evidentment. I fins i tot els puc acceptar que és opinable si van o no van en la direcció correcta per fer front a la crisi; en l'opinió del nostre grup, i tant que sí. El que no es pot dir, perquè no s'ajusta a la realitat, com s'ha dit avui aquí, el que no es pot dir és que aquests pressupostos no han tingut, en la seva formulació, en compte la crisi. Doncs, tot al contrari.

L'altre eix que també des de fora, a l'entorn –que es diu en termes futbolístics– d'aquest pressupost és, evidentment, el finançament. Les limitacions any rere any són més i més evidents: Catalunya no té un finançament just. O pels qui no els agrada que parlem de finançament en termes de territori, diguem-ho d'una altra manera: els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, que, per cert, realitzen un esforç fiscal superior a la mitjana, disposen de menys recursos per a conceptes com educació –algú ho ha esmentat, efectivament–, però per a tots els temes socials. I això té a veure i molt amb el model de finançament.

La coincidència en el calendari ens fa pensar que l'esforç que s'està fent per tancar els aspectes de finançament ens permetrà incorporar posteriorment al pressupost aspectes que han hagut de quedar fora de política social i d'altres aspectes. Aspectes, per exemple, en un moment en què la crisi no només és al nostre país, és a

tots els països, caldrà que ens plantejem la nostra aportació progressiva a la solidaritat amb els més desfavorits a nivell mundial; per tant, anar a avançar en el que fa referència a la cooperació.

El finançament de Catalunya depèn d'un seguit de qüestions, algunes estan ben enfocades i resoltes: la inversió estatal, això l'addicional tercera ho va resoldre. Altres queden al marge del que és el debat de finançament: el percentatge d'impostos damunt del PIB, que aquest és un tema del qual s'haurà de parlar, però no en aquest pressupost i no aquí; la divisió entre comunitats autònomes i estats, i després el repartiment entre comunitats autònomes. En aquests tres elements ja els dic que la nostra fórmula és el més, més, més, més impostos..., o sigui, un percentatge de despesa pública més elevada, un percentatge de distribució de les comunitats autònomes més elevat i un millor repartiment pel que fa al nostre país.

Dissortadament, en aquests moments tenim no m'atreviré a dir un finançament il·legal, però sí un finançament que no compleix les lleis en vigor i que limita d'una manera clara les possibilitats de l'acció pública de donar resposta als ciutadans.

Jo sé que la tribuna és traïdora i que a vegades es diuen coses que no caldria haver-les dit. Jo no m'atreviria mai, sota cap concepte, a tractar la qüestió del finançament de Catalunya com un vodevil, com avui s'ha dit aquí. Precisament, el tema del finançament requereix un doble missatge, el primer a la ciutadania: això no és un debat dels polítics, millorar el finançament de Catalunya és una condició indispensable, i això de la mateixa manera que l'Estatut ho va ser pels temes competencials, per tal de poder atendre les necessitats de la nostra gent. I el segon és en la nostra acció política. Com algú ha dit ja en aquesta tribuna, en aquesta qüestió no es pot contemporitzar. I de la mateixa manera que al nostre grup ens hauria agradat que hi hagués hagut o ens agradaria que hi hagués fermesa aquí, però sobretot allà en el moment de plantejar parlamentàriament aquesta exigència de Catalunya, també vull expressar que confiem que aquest acord, encara que sigui en temps de descompte, finalment es tanqui de manera satisfactòria.

Això, aquests dos elements envolten el pressupost, però aquest és un pressupost que es formula des d'un govern, des de la normalitat i fent allò que pertoca, només faltaria: es formula el pressupost, es debat i previsiblement s'aprovarà.

Aquest debat d'avui hauria sigut bo que haguéssim estat capaços de plantejar-lo en termes d'aquells acords i desacords que hem sigut capaços de formular. Doncs, jo penso que hem caigut en l'error de l'allau dels tòpics. Dir que aquest és el pitjor pressupost possible en el pitjor dels moments, em sembla que això és impossible de fer ni que volguéssim. El contrari també seria fals, evidentment que no és el millor dels pressupostos possibles en el millor dels moments possibles, però el pitjor dels pitjors, volen dir? Però, és clar, queda bé, i, mira, es llança. Dir allò del mite que «vostès només practiquen l'esquerra i això és una cosa que és un vernís...», escolti, això no és agafar les partides pressupostàries que admeten, aquestes sí que admeten debat i potser aquestes sí i aquesta no i aquesta ens hem posar d'acord i hem pogut avançar i en aquesta vostès s'equivoquen. No, és un mite.

La no-austeritat, per suposat, es dóna per suposat que la no-austeritat. Per cert, amb la no-austeritat vostès tenen un problema, tenen una contradicció: vostès ens reclamen austeritat i si nosaltres haguéssim acceptat les esmenes que vostès ens han plantejat, totes i cada una d'elles, tindríem els pressupostos menys austers de la història de l'Administració pública mundial. I els puc assegurar això, perquè si ens dediquem a sumar totes aquelles reclamacions de major dotació d'uns personals, de major dotació de determinades despeses, de major dotació... –a vegades amb l'afegitó aquell «en la mesura pressupostària» i a vegades sense l'afegitó–, ens trobaríem amb un volum de despesa... Escolti, no hi cap tot, no resoldrem tots els problemes de Catalunya en els pressupostos d'aquest anys; pressupost, com algú ha dit, algú que m'ha precedit en l'ús de la paraula, és triar entre diferents opcions.

Tòpics: «l'habitatge, vostès no executen les polítiques d'habitatge», miri, a la comissió ja els ho vaig dir i són dades contrastables: el 18 de novembre, dia de la comissió, 84,3 per cent d'obligacions en matèria d'habitatge i la resta és perquè queden unes convocatòries que s'han de resoldre abans del desembre. I acabarem el 100 per cent. Si vostès s'entesten a agafar les dades de tres mesos enrere, bé, però això no ens

porta enlloc, perquè no és cert. A la vegada, algú ha dit: «els tres grups de govern que han anat més a veure com les seves diferències...» i algú altre, en canvi, ha fet la seva intervenció dient: «perquè vostès tots tres han votat, vostès tots tres han votat...», escolti, això d'un govern de coalició es veu que costa, però, en tot cas, la satisfacció que els tres grups que formem part del Govern, lògicament i com no podia ser d'altra manera, en l'aspecte de pressupostos hem mantingut...

Fitxer 8

l'exposició. I allò que no està en aquest pressupost explícitament, recordin sempre que també pot estar en els documents interiors, allà on hi consten els objectius les estratègies del Govern. I l'exemple que posaré és el de la fibromiàlgia, que ens consta que està a dins de les previsions d'objectius a dins de les partides genèriques la previsió d'objectiu de compliment, i no podria ser d'altra manera, dels compromisos que es van agafant.

Tot això –tot això– fa que a vegades els números, en aquest cas, quan fan referència a les esmenes, ens poden enganyar una mica. No es tracta de dir: «Vostès només han acceptat una vintena llarga d'esmenes i n'han rebut ja centenars.» Escolti, en algun cas, alguna de les esmenes, quan prenieu una decisió, et carregaves dotzenes, i en algun cas, centenars d'esmenes. I els posaré algun exemple. Tots estem convençuts que s'ha de fer un esforç en dotació de policia. I aquest esforç s'ha fet. De fet, de les poques plantilles que es planteja augmentar aquest any, de funcionaris públics, són precisament de Mossos d'Esquadra. Lògicament, el Govern va proposar un límit per aquest creixement. Aquest any s'ha acabat, finalment, i això és una bona cosa, el desplegament, cal anar dotant progressivament més. Aquest esforç es fa i hi és, eh?, i està quantificat. Algú pot considerar que l'esforç és innecessari i que s'ha d'anar més enllà[#], i això és absolutament lícit. Evidentment que sí –evidentment que sí.

El que passa és que si aquesta esmena es presenta comarca per comarca, i no m'estic inventant res, quan decideixes que a això no s'hi pot fer cas, no t'estàs carregant una esmena, te n'estàs carregant quaranta-set de cop.

I si volen, encara els puc posar algun altre exemple. En el PSARU, les depuradores, estan regulades per un acord de l'Agència Catalana de l'Aigua, que marca unes determinades prioritats. I això ho hem parlat a bastament a la Comissió de Medi Ambient. I aquestes prioritats són uns municipis que tenen uns habitants determinats, i passen per davant de les altres, i el joc que s'està fent permetrà complir el 2015 les previsions de la directiva comunitària.

Clar, quan posem tots aquells municipis que entren a la segona fase del PSARU, que és a partir del 2009, els posem absolutament tots en forma d'esmena, en el moment que es pren la decisió, també ens trobem que ens salten uns seguits – importantíssim– d'esmenes, que de cop queden sense massa sentit.

També vull ressaltar aquells acords que han estat possibles, alguns –que és l'inconvenient de parlar com el darrer grup–, alguns ja han sortit. En vull posar de manifest un parell que em sembla que són interessants. El que..., la transacció que s'ha fet amb Convergència i Unió perquè en el cas que el Servei Català de Trànsit tanqués els anys amb excedents es destinin aquests excedents a seguretat i producció civil, que és un encert, i que és bo que incorporem això en els nostres plantejaments..., en els nostres pressupostos, eh?, lamentar, també, que en algun cas, transaccions a què hauríem arribar amb molta claredat, com és definir, a dins dels treballs del PIB[#] de quines serien les inversions d'aquest any en el Delta de l'Ebre, s'hagin vist frustrats per la incapacitat col·lectiva –ja ho accepto– de tancar un acord en aquest camp.

Conclusions d'aquest debat: la més òbvia, Catalunya tindrà un pressupost que li permetrà afrontar l'exercici 2009 amb garanties d'una acció pública raonable que permetrà donar resposta als requeriments de la ciutadania. Aquest era el nostre objectiu. Anuncio, evidentment, el vot a favor del dictamen, el vot a favor de les esmenes que s'accepten i de les que s'han transaccions, i el vot en contra de la resta de les esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Els comunico que ha acabat el debat. Suspendrem la sessió fins a les quatre de la tarda, que reprendrem amb les votacions del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009.

La sessió se suspèn a les....